

Warszawa, 24 grudnia 2012 r.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI

BMor-076- 36 /12 (1)

Pan

Ryszard Ciżła

Prezes Zarządu

Świętokrzyskiej Izby Rolniczej

Stanowmy Państwu wiece sie!

W odpowiedzi na pismo znak: ŚIR OT/080/6/12 z dnia 9 grudnia 2012 r., dotyczące postulatów Zarządu Świętokrzyskiej Izby Rolniczej w sprawie sytuacji w rolnictwie, w załączeniu przekazuję informacje i wyjaśnienia do poszczególnych wniosków.

Z poważaniem
Wz Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi
PODSEKRETARZ STANU
Tadeusz Nalewajk
Tadeusz Nalewajk

ŚWIĘTOKRZYSKA IZBA ROLNICZA

w Kielcach

28.12.2012

wplynęło dnia

11.15/2012

poz. rej.

SSP
podpis

1. Większej determinacji w staraniach o wyrównanie szans rozwoju rolnictwa we wszystkich krajach UE poprzez zrównanie zasad wsparcia finansowego. Utrzymanie tak dużych różnic np. w dopłatach obszarowych sięgających nawet 100% jest sprzeczne z ideą solidaryzmu, sprawiedliwości społecznej i równej konkurencji, hasel jakie legły u podstaw tworzenia UE i Wspólnej Polityki Rolnej. Wyrażamy stanowczy sprzeciw kontynuowania dotychczasowego systemu podziału środków finansowych wspierających rolnictwo w UE.

W zakresie wyrównania wysokości płatności bezpośrednich, od początku negocjacji nad pakietem rozporządzeń reformujących WPR, a także przy okazji negocjacji nad Wieloletnimi Ramami Finansowymi, Polska nieustannie opowiada się za sprawiedliwym, odzwierciedlającym cele i zadania postawione przed WPR, podziałem środków finansowych między państwa członkowskie oraz za jak najszybszym zrównaniem wartości uprawnień w każdym państwie członkowskim.

Jednym z głównych postulatów prezentowanych przez Polskę jest zapewnienie wyrównania wsparcia bezpośredniego w całej UE poprzez zastosowanie stawki powierzchniowej lub innych kryteriów obiektywnych. Brak takiego rozwiązania zagraża bowiem skuteczności i efektywności WPR zarówno w wymiarze ekonomicznym (zakłóca funkcjonowanie jednolitego rynku hamując rozwój produkcji tam, gdzie jest ona konkurencyjna), jak i środowiskowym (premiuje gospodarstwa, regiony i państwa o największej intensywności produkcji). Polska podkreśla, że konieczne jest jak najszybsze odejście od systemu płatności bezpośrednich opartego na wartościach i wielkościach historycznych determinujących wielkość wsparcia dla rolników w poszczególnych państwach członkowskich.

W zakresie konwergencji wewnętrznej, czyli procesu polegającego na ujednoczeniu wysokości wsparcia w ramach państwa (ewentualnie regionu), Polska stanowczo sprzeciwia się jakimkolwiek rozwiązaniom zmierzającym do uelastycznienia tego procesu, w szczególności w odniesieniu do wydłużenia okresu, po którym wewnętrzne ujednoczenie stawek płatności ma nastąpić (w propozycji KE do 2019 r.).

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę na fakt, że propozycje legislacyjne Komisji Europejskiej dotyczące nowej perspektywy finansowej przewidują pewne rozwiązania zmierzające do częściowego zniwelowania różnic w wysokości stawek płatności w UE. Przede wszystkim propozycje dotyczące sposobu zmniejszenia tych różnic pomiędzy

krajami UE zostały przedstawione w dokumentach dotyczących Wieloletnich Ram Finansowych (WRF) na lata 2014 – 2020.

Mechanizm zaproponowany w WRF zakłada, że w okresie od 2014 do 2017 r. koperty krajowe przeznaczone na realizację płatności bezpośrednich w państwach, w których stawka płatności na hektar jest niższa niż 90% średniej unijnej (w tym również w Polsce) będą się zwiększać w taki sposób, aby ostatecznie stawki płatności na hektar wzrosły w tych krajach o 1/3 różnicy pomiędzy wysokością obecną a poziomem 90% średniej unijnej. Koszty takiego wzrostu pokryte zostaną z odpowiedniej redukcji kopert krajowych pozostałych państw członkowskich, a zatem bez uszczerbku dla ogólnej puli środków przeznaczonej na płatności bezpośrednie w UE.

Ponadto, w projekcie rozporządzenia dotyczącym płatności bezpośrednich po 2013 r. Komisja Europejska proponuje zrównanie wysokości stawek płatności począwszy od kampanii 2019 roku, choć tylko w obrębie państw lub regionów, a państwom, w których stawka płatności na hektar wynosi mniej niż 90% średniej unijnej oferuje możliwość transferu do 5% koperty przeznaczonej na działania w ramach II filaru na płatności bezpośrednie. W opinii Komisji rozwiązania takie mają na celu zniwelowanie w jak największym stopniu różnic w wysokości stawek płatności obszarowych.

Należy jednak podkreślić, że przedstawione propozycje Komisji Europejskiej, w ocenie Polski, są niewystarczające. Trwa dyskusja na ten temat, w trakcie której poszukiwane są rozwiązania kompromisowe, które pozwolą wypracować porozumienie satysfakcjonujące wszystkie państwa członkowskie. Polska ocenia negatywnie brak rozwiązań, które gwarantowałyby pełne zrównanie płatności bezpośrednich w całej Unii Europejskiej i będzie konsekwentnie pracować nad wprowadzeniem takich rozwiązań.

2. Zwracamy się do Panów Ministra Rolnictwa i Ministra Finansów o pogłębioną analizę i podjęcie działań stymulujących rozwój a nie tylko tworzenie kolejnych ciężarów fiskalnych w systemie opłat, składek i podatków dla prowadzących gospodarstwa rolne. System fiskalny powinien uwzględniać posiadaną powierzchnię dla gospodarstw rodzinnych, a w przypadku przedsiębiorstw rolnych osiągną dochód. Konieczne jest wprowadzenie rozwiązań nakładających obowiązek uprawy wszystkich gruntów zakwalifikowanych jako rolne. Skoro nie działa motywująco zachęta w postaci dopłat obszarowych należy wprowadzić sankcje 3 krotnie zwiększonego podatku rolnego od posiadanych gruntów rolnych za zaniechanie produkcji. Ziemia rolnicza jest dobrem ogólnym przekazany przez poprzednie pokolenia i nie może to dobro być marnowane

przez obecnego właściciela. Właściciel gruntów rolnych musi być zobowiązany prawem do dbałości o to dobro osobiście lub przekazanie posiadanych gruntów poprzez wieloletnią dzierżawę na zasadach określonych prawem lub sprzedaż innym rolnikom z bezwzględny zachowaniem prawa pierwokupu przez sąsiadów prowadzących gospodarstwa. Nieużytki psują estetykę wsi i pozbawiają kraj i naród korzyści z posiadania dobrych warunków naturalnych do utrzymania wysokiego poziomu rozwoju polskiego rolnictwa oraz dochodu z eksportu produktów żywnościowych. Bardzo często ziemia rolna jest traktowana jako lokata kapitału bez zamiaru prowadzenia użytkowania rolniczego a jedynie krótkowzrocznym działaniem spekulacyjnym. Województwo świętokrzyskie nie posiada dużych ilości ziemi w zasobach ANR i dlatego wywołana obrót prywatny może poprawić strukturę gospodarstw, gdyż zapotrzebowanie na ziemię rolną jest duże wśród prowadzących nowoczesne, rozwijające się gospodarstwa rolne.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (tekst jednolity: Dz.U. z 2006r. Nr 136, poz. 969 z późn. zm.) grunty sklasyfikowane w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne, grunty zadrzewione i zakrzewione na użytkach rolnych, z wyjątkiem gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza są opodatkowane podatkiem rolnym.

Obowiązek w podatku rolnym ciąży na osobach fizycznych, osobach prawnych, jednostkach organizacyjnych w tym spółkach nieposiadających osobowości prawnej będących właścicielami gruntów, posiadaczami samoistnymi gruntów, użytkownikami wieczystymi gruntów, posiadaczami gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego. Ponadto w przypadku gdy grunty gospodarstwa rolnego zostały w całości lub w części wydzierżawione na podstawie umowy zawartej stosownie do przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników lub przepisów dotyczących uzyskiwania rent strukturalnych, podatnikiem podatku rolnego jest dzierżawca.

Przepisy ww. ustawy o podatku rolnym przewidują zwolnienie z tego podatku m.in.:

- 1) gruntów przeznaczonych na utworzenie nowego gospodarstwa rolnego lub powiększenie już istniejącego do powierzchni nieprzekraczającej 100 ha:
 - a) będących przedmiotem prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego, nabyte w drodze umowy sprzedaży,
 - b) będących przedmiotem umowy o oddanie gruntów w użytkowanie wieczyste,
 - c) wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, objętych w trwałe zagospodarowanie;

2) gruntów gospodarstw rolnych, na których zaprzestano produkcji rolnej, z tym że zwolnienie może dotyczyć nie więcej niż 20% powierzchni użytków rolnych gospodarstwa rolnego, lecz nie więcej niż 10 ha - na okres nie dłuższy niż 3 lata, w stosunku do tych samych gruntów.

Obecnie w Ministerstwie Finansów prowadzone są prace w zakresie stworzenia rozwiązań prawnych regulujących zasady opodatkowania podatkiem dochodowym działalności rolniczej. Po opracowaniu projektu aktu prawnego regulującego przedmiotowe kwestie zostanie on podany do publicznej wiadomości oraz zostanie przesłany w ramach konsultacji społecznych związkom i organizacjom rolniczym.

3. Oczekujemy pilnych działań w kierunku wprowadzenia powszechnych, obowiązkowych ubezpieczeń upraw rolnych od klęsk żywiołowych z dofinansowaniem ze środków UE, budżetu państwa i udziałem własnym rolnika na poziomie możliwym do udźwignięcia. Ubezpieczenia wzajemne powinny być podstawą systemu ubezpieczeń w rolnictwie, jest tak w wielu krajach UE. Należy skorzystać z doświadczeń Towarzystwa Ubezpieczeń Wzajemnych „TUW” w zakresie tworzenia wzajemności ubezpieczeniowej. Firmy komercyjne nie są zainteresowane ubezpieczeniami w rolnictwie upraw i zwierząt gospodarskich i działają wyłącznie koniunkturalnie a to destabilizuje ten zakres ubezpieczeń.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 150, poz. 1249, z późn. zm.) rolnik, który uzyskał płatności bezpośrednie do gruntów rolnych w rozumieniu przepisów o płatnościach w ramach systemu wsparcia bezpośredniego ma obowiązek ubezpieczenia w okresie 12 miesięcy co najmniej 50% powierzchni upraw. Rolnik ma zatem obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia z wybranym zakładem ubezpieczeń, który zawarł z ministrem właściwym do spraw rolnictwa umowę w sprawie dopłat, albo innym wykonującym działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia upraw zbóż, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, chmielu, tytoniu, warzyw gruntowych, drzew i krzewów owocowych, truskawek, ziemniaków, buraków cukrowych lub roślin strączkowych, od zasiewu lub wysadzenia do ich zbioru, od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez powódź, grad, suszę, ujemne skutki przymrozania oraz przymrozki wiosenne.

W Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi przygotowany został projekt ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich mający na celu zapewnienie producentom rolnym szerszej dostępności do ubezpieczeń upraw rolnych

z dopłatami z budżetu państwa do składek ubezpieczenia, a także odszkodowań przez podwyższenie wysokości maksymalnych stawek taryfowych upraw rolnych oraz wprowadzenie ubezpieczeń pakietowych. Natomiast prace nad nowymi rozwiązaniami systemowymi w zakresie ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich z wykorzystaniem funduszy unijnych zostaną podjęte po ogłoszeniu stosownych przepisów Unii Europejskiej dla nowej perspektywy finansowej na lata 2014-2020.

4. Tworzenia mechanizmów wsparcia rozwoju przetwórstwa ze środków UE dla grup producentów rolnych i na uproszczonych zasadach małego przetwórstwa w gospodarstwach rolnych. Rolnictwo jest największym rynkiem pracy w naszym kraju. Nieporozumieniem jest traktowanie rolnictwa jako dostawcy surowców do produkcji żywności. Rolnicy muszą mieć udział w przetwórstwie, co stworzy wartość dodaną do produkcji rolnej i ustabilizuje rynki żywnościowe w kraju. Wzrasta zapotrzebowanie na żywność wysokiej jakości w całym świecie, to szansa dla naszego kraju. Wzrost produkcji żywnościowej wysokiej jakości, wysoko przetworzonej to szansa na eksport, a więc dodatkowe miejsca pracy i dochód do budżetu.

Zgodnie z przepisami art. 28 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz rozwoju Obszarów Wiejskich pomoc finansowa w ramach PROW w zakresie przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów rolnych realizowana jest w Działaniu „Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej”. Wsparcie w tym Działaniu wdrażane jest w szerokim zakresie, gdyż pomoc finansowa może być przyznana osobom fizycznym, prawnym, a także jednostkom nie posiadającym osobowości prawnej. Dlatego, grupa producentów rolnych, oprócz możliwości skorzystania z pomocy finansowej w ramach Działania „Grupy producentów rolnych”, może być również beneficjentem Działania „Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej”.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005, pomoc finansowa skierowana jest przede wszystkim do małych i średnich przedsiębiorstw (czyli przedsiębiorstw zatrudniających do 250 osób i posiadających roczny obrót nieprzekraczający 50 mln euro), ze względu na ich podstawowe znaczenie dla tworzenia produktu krajowego brutto oraz zapewnienie miejsc pracy. Małe i średnie przedsiębiorstwa będą mogły standardowo otrzymać do 40% dofinansowania kosztów kwalifikowanych inwestycji, a poziom ten może zostać podwyższony o kolejne 10% w przypadku, gdy beneficjentem będzie grupa producentów rolnych lub gdy przedsiębiorca będzie zaopatrywał się w surowce

do produkcji od grup producentów. Mając na uwadze wskazane kryteria można stwierdzić, iż grupy producentów rolnych lub sami producenci rolni ze względu na swą wielkość są jednymi z kluczowych grup docelowych omawianego Działania. Tym bardziej, iż w dotychczas realizowanych naborach grupy producentów rolnych, wstępnie uznane grupy producentów owoców i warzyw oraz uznane organizacje producentów owoców i warzyw, a także podmioty prowadzące działalność w zakresie przetwarzania produktów będącymi podmiotami, w których wskazane grupy dysponowały wszystkimi udziałami, posiadały preferencje w zakresie pierwszeństwa w składaniu wniosków w ramach Działania 123. Rozwiązania te mają być kontynuowane w kolejnym naborze wniosków, który będzie miał miejsce w 2013 r.

Należy zaznaczyć, iż pomoc finansowa obejmuje projekty, których głównym celem jest poprawa ogólnych wyników przedsiębiorstw, warunków ochrony środowiska oraz – w przypadku mikroprzedsiębiorstw (czyli przedsiębiorstw, które zgodnie z art. 2 ust. 3 zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. zatrudniają mniej niż 10 osób i którego obroty roczne i/lub roczna suma bilansowa nie przekracza 2 mln EURO) – dostosowanie do nowowprowadzonych norm wspólnotowych. Oznacza to, iż w momencie składania dokumentów aplikacyjnych wnioskodawca powinien spełniać minimalne standardy sanitarno-higieniczne i ochrony środowiska, zaś jedynie realizacja operacji w zakresie podwyższania tych standardów może zostać objęta dofinansowaniem.

Pomoc udzielana w ramach tego działania zawiera szeroki zakres pomocy, dotyczący budowy lub modernizacji zakładów przetwórstwa lub wprowadzania do obrotu produktów rolnych. Pomoc finansowa obejmuje także zakup środków transportu niezbędnych do sprawnego przebiegu procesu technologicznego lub środków transportu zewnętrznego. Ze względu na cele odnoszące się do poprawy konkurencyjności przedsiębiorstw, w ramach przedmiotowego działania dopuszczony jest zakup wyłącznie nowych maszyn i urządzeń co gwarantuje, że koszty kwalifikowane dotyczyć będą najnowszych dostępnych technologii. Opisany szeroki zakres inwestycji pozwala na uzyskanie niezbędnego dofinansowania dla podmiotów rozwijających swą działalność, do których z pewnością należą grupy producentów jak i producenci rolni podejmujący działalność w zakresie przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów rolnych.

Pomoc ma formę refundacji części faktycznie poniesionych kosztów kwalifikowanych projektu. Maksymalna wysokość pomocy, przyznana w okresie realizacji PROW 2007-2013 jednemu beneficjentowi, wynosi 20 mln zł, zaś wielkość pomocy przyznanej na realizację jednego projektu nie może być niższa niż 100 tys. zł. Wskazany niski minimalny poziom

pomocy oznacza, iż ze wsparcia mogą korzystać również mniejsze podmioty takie jak grupy producentów rolnych lub producenci rolni, którzy prowadzą działalność w zakresie przetwórstwa lub wprowadzania do obrotu produktów rolnych.

5. Należy rozważyć czy wszystkie dotychczas obowiązujące ciężary środowiskowe oraz nowe, dopiero planowane związane z tzw. Dobrostanem, rzeczywiście służą środowisku i mieszkańcom. Człowiek jest najważniejszą częścią środowiska naturalnego i dbałość o zachowanie tego środowiska następnym pokoleniom, powinno wynikać z zachowań etycznych osiąganych poprzez edukację dzieci, młodzieży i dorosłych a niekoniecznie sankcji.

Dbłość o zachowanie środowiska naturalnego poprzez edukację dzieci, młodzieży i dorosłych jest znaczącym elementem przy wypełnianiu tego celu, jednakże w naszej opinii działania na rzecz ochrony środowiska powinny być zintegrowane z wszelkimi innymi dostępnymi instrumentami, w tym metodami egzekwującymi przestrzeganie prawa.

W ostatnich latach mamy do czynienia z wieloma problemami m.in. takimi jak: nadmierna emisja CO₂, CH₄, N₂O, zanik bioróżnorodności, zła gospodarka wodna. Wiele z tych kwestii ściśle wiąże się z rolnictwem i obszarami wiejskimi. Pewne rodzaje gospodarowania rolnego mogą mieć istotny wpływ na poziom emisji gazów cieplarnianych, ochronę środowiska i bioróżnorodności, czy poziom retencji wodnej. Dlatego promowanie pewnych zachowań i typów gospodarowania na obszarach wiejskich jest istotne i pośrednio jest jednym z elementów Wspólnej Polityki Rolnej (WPR). Przy czym zarówno I jak i II filar WPR posiada instrumenty finansowe, wspierające rolników dbających o ochronę środowiska rolniczego, a także o dobrostan zwierząt. W realizacji zasad zrównoważonego rozwoju rolnictwa uwzględniane są m.in. działania, związane z właściwym postępowaniem ze zwierzętami gospodarskimi.

Dobrostan to pojęcie określające taki system hodowli zwierząt, który w najszerszym zakresie zaspokaja ich potrzeby życiowe i gwarantuje dobre samopoczucie, którego zewnętrznymi objawami są normalne dla danego gatunku formy zachowania. W dobrostanie ważne jest też kryterium etyczne, gdzie zwierzę z przedmiotu produkcji staje się podmiotem zdolnym do odczuwania cierpienia. Na dobrostan zwierząt składają się następujące elementy: właściwe obchodzenie się ze zwierzętami, warunki utrzymania, obsada na jednostce powierzchni oraz stopień przystosowania się zwierząt do warunków, w których przebywają.

Wymogi wzajemnej zgodności w zakresie dobrostanu zwierząt dotyczą posiadaczy wszystkich wymienionych zwierząt: bydła, koni, owiec, kóz, indyków, gęsi i kaczek

(w gospodarstwach utrzymujących co najmniej 100 sztuk tych ptaków), kur nieśnych, brojlerów, strusi, przepiórek, perlic, lisów polarnych, lisów pospolitych, jenotów, norek, tchórzy, królików, szynszyli, nutrii, jeleni i danieli.

Pozytywny wpływ przestrzegania wymogów wzajemnej zgodności znajduje odzwierciedlenie w jakości życia całego społeczeństwa. Wynika to z faktu, iż wymogi to nic innego, jak dbanie o poszczególne aspekty życia w codziennej działalności rolnika. Składają się na nie: środowisko naturalne, w szczególności ochrona gleb i wód oraz krajobrazu obszarów wiejskich, jak również dobrostan, który zapewnia zwierzętom gospodarskim poszanowanie, opiekę i ochronę ze strony rolnika.

W odniesieniu do kwestii sankcji jakie ponoszą rolnicy za nieprzestrzeganie przepisów prawa w zakresie ochrony środowiska i dobrostanu, należy pamiętać, że reforma Wspólnej Polityki Rolnej z 2003 roku zasadniczo zmieniła sposób wsparcia rolnictwa w Unii Europejskiej i powiązała otrzymanie płatności bezpośrednich w pełnej wysokości od spełniania określonych norm i wymogów. Wymogi wzajemnej zgodności dotyczące zarządzania gospodarstwem wprowadzono w celu lepszego przestrzegania przez rolników prawa wspólnotowego, głównie w obszarze środowiska, bezpieczeństwa i jakości żywności oraz od 2013 r. dobrostanu zwierząt. Wymogi wynikające z zasady wzajemnej zgodności nie są nowymi wymogami, ponieważ rolnik jest już zobowiązany do ich przestrzegania na podstawie prawodawstwa krajowego.

W przypadku nieprzestrzegania powyższych obowiązków, konsekwencją jest odpowiednie zmniejszenie przyznawanych płatności bezpośrednich oraz płatności w ramach niektórych działań nieinwestycyjnych PROW 2007 – 2013, tj. płatności:

- z tytułu naturalnych utrudnień dla rolników na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW),
- rolnośrodowiskowych,
- na zalesianie gruntów rolnych.

Wymiar sankcji za nieprzestrzeganie norm i wymogów uzależniony jest od wielu czynników. Podstawowe rozróżnienie to niezgodność z przepisami wynikająca z:

- zaniedbania rolnika (nieumyślność),
- winy rolnika (celowość).

Wysokość sankcji, czyli % obniżenia płatności, zależy od rodzaju i skali naruszenia norm i wymogów. Aby ocenić skalę naruszenia, każda niezgodność oceniana jest pod kątem trzech kryteriów:

- zasięgu,
- dotkliwości,
- trwałości.

Szczegółowe informacje dotyczące sposobu oceny naruszeń oraz naliczanych sankcji za nieprzestrzeganie norm i wymogów są określone w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 1 kwietnia 2010 r. w sprawie liczby punktów, jaką przypisuje się stwierdzonej niezgodności, oraz procentowej wielkości zmniejszenia płatności bezpośredniej, płatności cukrowej, płatności do pomidorów lub wsparcia specjalnego (Dz. U. Nr 67, poz. 434 z późn. zm.).

Dodatkowym mechanizmem związanym z zasadą wzajemnej zgodności, a mającym wpływ na wysokość otrzymanej płatności jest zasada „*de minimis*”, dzięki której w przypadku, gdy zmniejszenia lub wykluczenia płatności wynoszą nie więcej niż równowartość kwoty 100 euro, to odstępuje się od dokonania potrąceń. Warunkiem jest zobowiązanie rolnika do podjęcia działań naprawczych. Możliwość podjęcia działań naprawczych można traktować jako formę zachęty dla rolnika oraz aspekt edukacyjny.

Innym przykładem edukacji rolników jest rozpowszechnianie wiedzy nt. nowych form ochrony środowiska czy też poprawy stanu zdrowia zwierząt gospodarskich, co w efekcie przekłada się na jakość produktu finalnego jakim jest żywność trafiająca do konsumentów. Wszyscy rolnicy, którzy ubiegali się o płatności bezpośrednie w 2012 roku otrzymają obszerną broszurę informacyjną zawierającą szczegółowe informacje dotyczące wymogów w zakresie dobrostanu zwierząt, tzw. Obszar C, który będzie obowiązywać od 1 stycznia 2013 roku. Publikacja ta zawiera również opis wszystkich już obowiązujących wymogów z zakresu wzajemnej zgodności, tj. Obszaru A - dotyczącego ochrony środowiska naturalnego, identyfikacji i rejestracji zwierząt oraz Obszaru B - dotyczącego bezpieczeństwa żywności, które stopniowo były wdrażane od 2009 r.

Biorąc pod uwagę powyższe z jednej strony wobec rolników stawiamy wysokie wymagania związane z ochroną środowiska i dobrostanem zwierząt, ale z drugiej strony poprzez takie działania niwelujemy ryzyko związane z degradacją środowiska naturalnego oraz nieprawidłowym stanem zdrowia zwierząt gospodarskich, które wpływają na jakość warunkującą zdrowie konsumentów i zdrowie przyszłych pokoleń.

Wz Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi
PODSEKRETARZ STANU

Tadeusz Nalewajk